

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla

Deliller ve Mucizeler Ansiklopedisi

Muhammed ﷺ peygamberliğinin ve Kur'an'ın doğruluğunun delilleri

Bilimsel mucizeler · Tarihî ve arkeolojik tanıklar · Gerçekleşen kehanetler

Tevrat ve İncil'in müjdeleri · Cin, sihir ve gayb âlemi

Bir çocuğun anlayacağı şekilde açıklanmış · 157 renkli çizim

Gücüne göre sıralanmış 157 delil

Üçüncü Bölüm

Tevrat ve İncil'in Müjdeleri

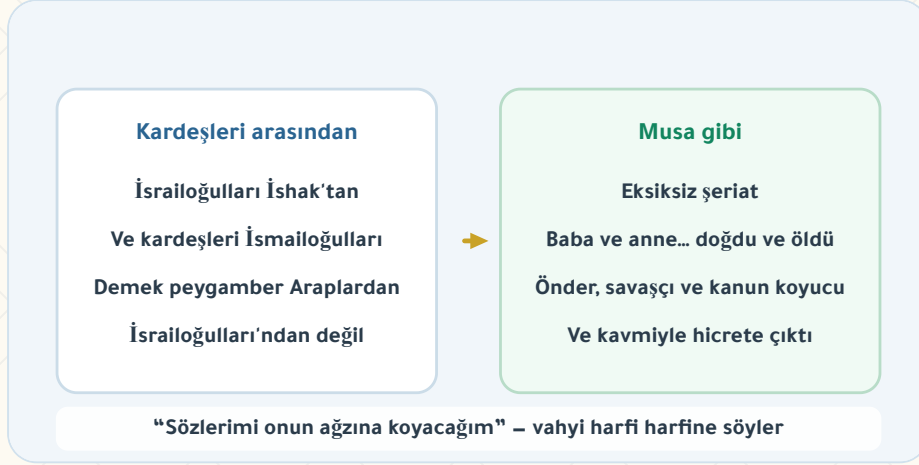
Bugün hâlâ Ehl-i Kitap'ın kitaplarında yazılı duran naslar: gelecek olan bir peygamberi anlatırlar ve o nitelikler bütün tarih boyunca tek bir adama, yalnızca bir tek adama uyar.

11 delil

Kardeşleri Arasından Senin Gibi Bir Peygamber

Onlara kardeşleri arasından senin gibi bir peygamber çıkaracağım; sözlerimi onun ağzına koyacağım ve kendisine buyurduğum her şeyi onlara bildirecek

Yasa'nın Tekrarı — 18. bölüm, 18. ayet

Tek bir nasta üç şart: kardeşlerden biri, Musa gibi ve ağzına konulanı söyleyen

Sade sözlerle

Allah, Musa'ya üç niteliği olan bir peygamberin geleceğini vaat eder: İsrailoğulları'nın **kardeşlerinden** olacak, kendilerinden değil; **Musa gibi** olacak; ve **ağzına konulan sözü söyleyecektir**.

O zaman insanlar ne sanıyordu?

Yahudiler yüzyıllar boyunca bu peygamberi beklediler ve ortaya çıkan herkese onu sordular. Yuhanna İncili'nde, Yahya'ya sordukları aktarılır: "Sen İlyas mısın?" Hayır, dedi. "Sen **o peygamber** misin?" Hayır, dedi — bu da "o peygamber" sözünün, Mesih'ten de İlyas'tan da başka, beklenen belirli bir üçüncü kişiyi gösterdiğine delildir.

Bilim bugün ne diyor?

"**Kardeşleri**" Tevrat dilinde amca çocukları demektir, aynı babanın oğulları değil — İsrailoğulları İshak'tan gelir, kardeşleri ise İsmailoğulları, yani Araplardır. "**Senin gibi**" ifadesine gelince, dikkatli bir karşılaştırma Muhammed'i gösterir: bir anne ve babadan olağan biçimde doğdu, evlendi ve çocuk sahibi oldu, eksiksiz bir şariat getirdi, kavmine önderlik etti, savaştı ve hükmetti, şehirden hicret etti ve doğal bir ölümle vefat etti. Yasa'nın Tekrarı'nın kendisi de şöyle bitirir: "**İsrail'de Musa gibi bir peygamber çıkmadı**" (34:10) — böylece İsrailoğulları'nın bütün peygamberlerini karşılaştırmanın dışında bırakır.

Bu neden kesin bir mucizedir?

Üçüncü şart belirleyicidir: "**Sözlerimi onun ağzına koyacağım ve kendisine buyurduğum her şeyi onlara bildirecek**". Bu, kendisine **harfi harfine dikte edilen bir metni** söyleyen bir peygamberin tarifidir; metnin yalnızca manasını değil. Ve bu, tam olarak Kur'an'ın tarifidir: "**O, arzusuna göre konuşmaz; o, ancak vahyedilen bir vahiydir**". Muhammed'e ilk inen şey de doğrudan bir alma emriydi: "Oku". Sonra Tevrat metni ağır bir uyarıyla kapanır: "Adıma konuşacağı sözleri dinlemeyen kişiden ben hesap soracağım". Yani bu yalnızca bir müjde değil, **uymayı gerektiren bir yükümlülüktür**.

Paran Dağı'ndan Parladı

RAB Sina'dan geldi, onlara Seir'den doğdu, Paran Dağı'ndan parladı ve on binlerce kutsalıyla birlikte geldi

Yasa'nın Tekrarı — 33. bölüm, 2. ayet

Üç derece nur: doğdu... sonra parladı

Sade sözlerle

Tevrat'ta yer alan bir nas, sırayla üç dağ anar: Allah'ın Musa ile konuştuğu **Sina**; sonra **Seir** — Edom dağları; parlaması Mesih aleyhisselamın risaletine yorulur — sonra **Paran**. Paran ise, bizzat Tevrat'ın nassıyla, İsmail'in ve soyunun yerleştiği topraktır: Mekke ve çevresi.

O zaman insanlar ne sanıyordu?

Yahudiler ve Hristiyanlar bu nassı binlerce yıldır kendi kitaplarında okurlar. Çözemedikleri mesele şudur: **üçüncü olay nedir?** RAB'bin Sina'dan gelişi Tevrat, Seir'den doğuşu İncil'dir — peki Paran'dan parlayan nedir? O bölgede, önceki iki olaya denk düşen bir dinî olay yaşanmamıştır.

Bilim bugün ne diyor?

Paran, bizzat Tevrat'ta belirli bir yerdir. Yaratılış (21:21) İsmail hakkında şöyle der: **"Paran Çölü'nde yaşadı; annesi ona Mısır'dan bir kadın aldı"**. Yani kendi metinlerine göre orası İsmail soyunun yurtdur. Müslüman coğrafyacılar ve Kitabı Mukaddes sözlükleri Paran Çölü'nü kuzey Hicaz ile Sina yarımadası ve ikisinin arasında kalan bölgede gösterir. O çölden evrensel bir mesajı olan bir peygamber Muhammed'den ﷺ başka çıkmamıştır.

Bu neden kesin bir mucizedir?

Delalet, fiillerdeki derecelenmedir ve bu, İbranicede kasıtlıdır: **"geldi"**, sonra **"doğdu"**, sonra **"parladı"** — parlamak, nurun en güçlüsü ve en yaygın olanıdır. Nas, üç risaleti yükselen bir sırayla dizer ve sonuncusunu en parlak olanı kılar. Ardından ekler: **"On binlerce kutsalıyla geldi, sağ elinde onlar için ateşten bir şeriat vardı"** — yani bu son gelişle birlikte yalnızca bir öğüt değil, **bir şeriat** vardır. Muhammed ﷺ ise Musa'dan sonra ibadeti, muameleyi ve yargıyı düzenleyen eksiksiz bir şeriat getiren tek peygamberdir.

Kutsal Olan Paran Dağı'ndan

Tanrı Teman'dan, Kutsal Olan Paran Dağı'ndan geldi. Görkemi gökleri kapladı ve yeryüzü O'nun övgüsüyle doldu

Habakkuk — 3. bölüm, 3. ayet

Paran Dağı — Tevrat'ın nassıyla İsmail'in yurdu — milattan önce bir İbrani peygamberin andığı yer

Sade sözlerle

İsrailoğulları peygamberlerinden biri, Kutsal Olan'ın **Paran Dağı'ndan** geleceğini söyler — Paran ise bizzat Tevrat'ın nassıyla İsmail'in ve soyunun yerleştiği çöldür. Nas onu, Edom sınırlarındaki **Teman** ile birlikte anar.

O zaman insanlar ne sanıyordu?

Bu nas, Ehl-i Kitap nezdinde yorumu çözölemeyen bir metin olarak kalmıştır. Ne Teyma ne de Paran İsrailoğulları'nın toprağındandır ve tarihlerinde bu iki yerden bir peygamber çıkmamıştır. Kimileri bunu, Allah'ın Sina'daki gelişine dair şiirsel bir tasvir saymaya çalıştı — oysa burada Sina hiç anılmaz, Paran ise adıyla anılır.

Bilim bugün ne diyor?

Teyma, bugün Suudi Arabistan'ın kuzeybatısında ünlü bir vaha ve arkeolojik şehirdir; Hicaz ile Şam arasındaki kervan yolunun başlıca duraklarından biriydi ve orada milattan önceye uzanan kalıntılar ve yazıtlar bulunur. **Paran** ise, Yaratılış'ın belirttiği gibi, İsmail'in çölüdür. Böylece nas, doğuda Edom'dan **İsmail'in çölüne** geçer — o çölden ise evrensel bir mesajı olan bir peygamber Muhammed'den ﷺ başkası çıkmamıştır.

Bu neden kesin bir mucizedir?

Bu nassı ihtimalin üstüne çıkaran iki şey vardır. Birincisi, **Paran'ı anmakta Yasa'nın Tekrarı'ndaki nasla örtüşmesidir** — iki ayrı zamanda iki ayrı peygamber aynı yere işaret eder. Kendi topraklarına yabancı bir yer üzerinde iki bağımsız şahidin buluşması güçlü bir delildir. İkincisi, nassın devamıdır: **"yeryüzü O'nun övgüsüyle doldu"** — yani bu gelişin etkisi **yerel değil, evrenseldir**. O topraklardan çıkıp yeryüzünü tesbihle dolduran tek şey İslam olmuştur; onunla günün her saatinde, her kıtada ezan okunur ve Allah tesbih edilir.

Kedar Köyleri... ve Sela'da Oturanlar

Bozkır ve kentleri, Kedar'ın yaşadığı köyler seslerini yükseltsin; Sela'da oturanlar sevinçle terennüm etsin, dağların doruklarından haykırınsın

Yeşaya — 42. bölüm, 11. ayet

Tevrat'taki «Kedar» kimdir?

- Kedar, İsmail'in ikinci oğludur
 - "İsmail'in oğullarının adları... Nevayot ve Kedar"
 - Yaratılış 25:13
 - Ve Kureyş, İsmail oğlu Kedar'ın soyundan
- Demek yeni ezgi Arap diyarından yükselir**

Ve Sela: Medine yakınında, hâlâ bu adı taşıyan bir yer

Yeşaya, Kedar köylerini yeni bir ezgiye çağırır

Sade sözlerle

Yeşaya şöyle der: bozkır sesini yükseltsin, **Kedar'ın yaşadığı köyler**. Kedar ise — Tevrat'ın nassıyla — İsmail'in oğlu ve içlerinden Kureyş'in çıktığı Adnan soyundan gelen Arapların atasıdır.

O zaman insanlar ne sanıyordu?

Yeşaya'nın kırk ikinci bölümü, Allah'ın seçtiği bir "kul" hakkında konuşur: uluslara adalet getiren, yeryüzünde hakkı ayağa kaldırmaya dek yılmayan ve kırılmayan bir kul. Ehl-i Kitap onun kim olduğu konusunda ihtilaf edegelmıştır. Oysa nassın kendisi **yeni** belirler: Kedar köyleri ve Sela.

Bilim bugün ne diyor?

"**Kedar**", Yaratılış'ta (25:13) İsmail'in on iki oğlu arasında anılır. Adnan soyundan gelen Araplar — aralarında Kureyş ve Hâşimoğulları — onun neslindendir. Yarımada'nın kuzeyindeki bölge Asur yazıtlarında gerçekten de "Kedar" adıyla anılmıştır. "**Sela**" kelimesine gelince, bilinen bir yerdir: Medine'ye bitişik **Sel' Dağı**; Hende Savaşı'nın hendeği onun yanında kazılmıştır ve bugün de bu adla ayakta.

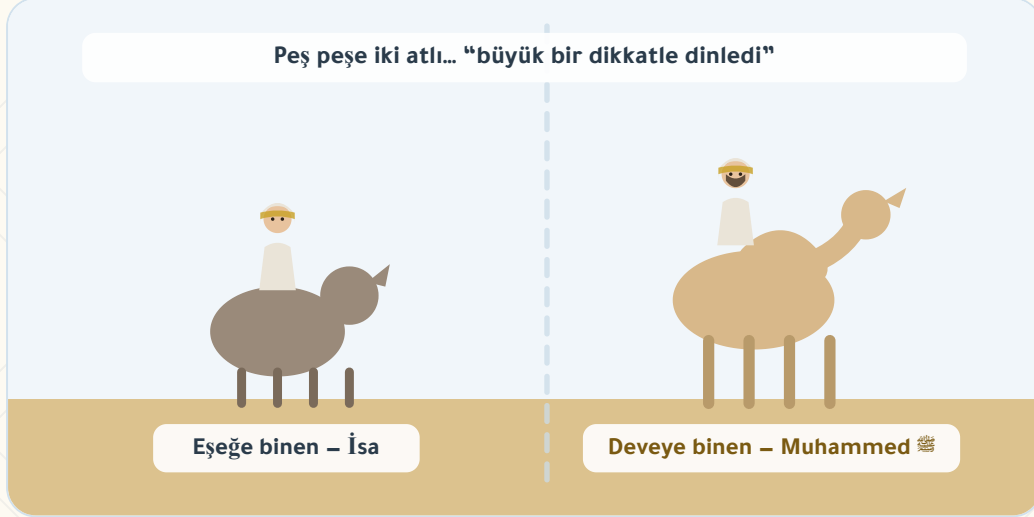
Bu neden kesin bir mucizedir?

Bölüm, 1. ayette "desteklediğim kulum" tarifiyle açılır — "kul" ise Kur'an'da Muhammed'e ﷺ eşlik eden bir sıfattır: "**Kulun** geceleyin yürüten Allah'ın şanı yücedir", "**Allah'ın kulu** O'na dua etmek için kalktığında". Sonra 10. ayet der ki: "**RAB'be yeni bir ezgi söyleyin**" — yani eskinin yenilenmesi değil, yeni bir şeriat. Ardından bu ezginin sahiplerini belirler: Kedar köyleri ve Sela'da oturanlar — **tamamen Arap olan iki yer**; biri Kureyş'in nesebi, öteki Medine'de bir dağ. Tek bir nasta Peygamber'in ﷺ nesebinin, hicret şehrinin, "kul" sıfatının ve yeni bir şeriata çağrının bir araya gelmesi, tesadüf kaldırmayan bir birleşmedir.

Eşeğe Binen ve Deveye Binen

Bir alay gördü: çiftler çiftler atlılar, eşeğe binenler, deveye binenler; bunun üzerine büyük bir dikkatle kulak verdi

Yeşaya — 21. bölüm, 7. ayet

Belirli iki biniciyi anan ve onlara kulak verilmesini emreden bir nas

♀ Sade sözlerle

Yeşaya kitabında bir görüm: Peygamber **iki binici** görür; biri eşek, öteki deve üzerindedir ve onlara büyük bir dikkatle kulak vermesi emredilir.

⌚ O zaman insanlar ne sanıyordu?

Bu nas, Ehl-i Kitap nezdinde Babil'in düşüşüne dair bir görüm olarak yorumlanmıştır. Ne var ki sahnenin kendisi çarpıcıdır: bindikleriyle anılan, birbirinden ayrı iki binici ve peygambere onlara kulak verme emri — kulak vermek ise bir savaş haberine değil, bir mesaja olur.

⚙ Bilim bugün ne diyor?

Eşeğe binen, Ehl-i Kitap'ın Mesih aleyhisselam için tanıdığı bir alamettir. Zekeriya'da (9:9) şöyle geçer: “İşte kralın sana geliyor... alçakgönüllü ve bir eşeğe binmiş”; İnciller de Mesih'in, bu kehanetin gerçekleşmesi olarak eşeğe binip Kudüs'e girişini nakleder. Öyleyse ilkinin Mesih olduğu sabit olunca, ondan sonra gelen ve peygambere ilkinde olduğu gibi kulak vermesi emredilen **deveye binen** kimdir? Deve Arapların bineğidir; Mesih'ten sonra deve ehlinde Muhammed'den ﷺ başka bir peygamber gelmemiştir.

✦ Bu neden kesin bir mucizedir?

Kuvvet, **yan yana anılmada ve sıralamada**dır. Deveye binen tek başına anılmış değildir ki bir kervana yapılan genel bir işaret denilebilsin — eşeğe binenle tek bir sahnede ve hemen onun ardından anılmıştır. Ehl-i Kitap, “eşeğe binen”in belirli bir şahsa dair nebevî bir alamet olduğunu kabul etmiştir; öyleyse aynı nasta onun eşinin anlamsız bir ayrıntı olması tutarlı değildir. Kulak verme emri de — “**büyük bir dikkatle kulak verdi**” — gelecek olanın, seyredilecek bir sahne değil, **işitilip itaat edilecek bir söz** olduğunu bildirir. Bölümün devamı ise “**Arabistan'a ilişkin bildiri**” başlığını, Dedan ve Teyma'yı ve “**Kedar'ın görkemi**” ifadesini anar — bağlamın tamamı Arabistan'dır.

Kitap, okuma bilmeyene verilir ve ona: Şunu oku, denir; o da: Okuma bilmem, der

Yeşaya — 29. bölüm, 12. ayet

Gerçekleşmesinden bin yıldan fazla önce tarif edilmiş bir sahne

Sade sözlerle

Yeşaya'da bir nas, bir sahneyi tarif eder: **okuma bilmeyen** bir adama bir kitap verilir ve ona "Şunu oku" denir. O da "Okuma bilmem" diye cevap verir. Hira Mağarası'nda olan tam da budur.

O zaman insanlar ne sanıyordu?

Bu nas, Peygamber'in ﷺ doğumundan yüzyıllar önce Ehl-i Kitap'ın kitaplarında mevcuttu ve işaret edilebilecek bir karşılığı yoktu. Onu, İsrailoğulları'nın kendi kitaplarını anlamaktaki körlüğüne dair sembolik bir mana üzerine yorumluyorlardı.

Bilim bugün ne diyor?

Hira Mağarası'nda, 610 yılında Cebrail Muhammed'e ﷺ gelip "**Oku**" dedi. O da "**Ben okuma bilmem**" dedi. Cebrail onu sıkıp yeniden "Oku" dedi. O yine "Ben okuma bilmem" dedi — üç kez. Sonra şu indi: "Yaratan Rabbinin adıyla oku". Bu kıssa Sahih-i Buhari ve Sahih-i Müslim'de Aişe'den — Allah ondan razı olsun — rivayet edilir ve siyerin en meşhur, en sağlam nakillerindendir.

Bu neden kesin bir mucizedir?

Örtüşme yalnızca manada değil, **sahnenin bütün kuruluşundadır**: okuma emri ve okuyamayan bir adamdan gelen acizlik cevabı. Bu da vazgeçilmez bir şart gerektirir: vaat edilen peygamberin **okuma yazma bilmeyen ümmî biri** olması. Kur'an bunu Muhammed ﷺ hakkında açıkça söyler ve delil kılar: "**Sen bundan önce hiçbir kitap okumuyor ve onu sağ elinle yazmıyordun; öyle olsaydı batıl peşinde koşanlar kuşkuya düşerlerdi**". Dikkat edin: ümmîlik burada bir eksiklik değil, **bürhanın kendisidir**; okuyup yazan biri olsaydı, nakletti ve istinsah etti denirdi. Yeşaya'nın nassı da işte bu aczi bir kusur değil, bir alamet kılar.

Ve Tümüyle Mahamaddim

Hikko mantakkim ve-kullo mahamaddim; ze dodı ve-ze re'i, benot Yerusalayim

Ezgiler Ezgisi — 5. bölüm, 16. ayet (İbranice metin)

Özgün İbranice metin

מַחַמַּדִּים

Okunuşu: mahamaddim

Ve Arapçaya şöyle çevrildi: «arzu edilenler»

İsim metinde var... tercümede kayboldu

İbranice kelime, bugünün muteber nüshalarında durduğu haliyle

Sade sözlerle

Ezgiler Ezgisi'nin İbranice metninde **“mahamaddim”** kelimesi geçer — İbranice kökü מַחַמַּדִּים, “Muhammed” ve “Ahmed” adlarının türediği Arapça h-m-d kökünün aynısıdır. Türkçe çevirilerde “tümüyle güzel” diye aktarılır ve kök böylece erir.

O zaman insanlar ne sanıyordu?

Ezgi, bir sevgiliyi şiirsel bir tasvirle anlatır ve ona dair nitelemeler bu kelimeyle kapanır: “Ağız tatlıdır, **ve tümüyle mahamaddim**”. Nas, Allah ile halkı arasındaki ilişkinin sembolü ya da yalnızca bir aşk şiiri olarak anlaşılmıştır.

Bilim bugün ne diyor?

İbranicede **“-im”** eki hem çokluk hem tazim bildirir — tıpkı Allah'ın adı “Elohim” gibi: kalıbı çoğul, kastı tektir. Kelimenin kökü מַחַמַּדִּים (h-m-d) ise Arapça h-m-d kökünün aynısıdır. Ne var ki buradaki **“-im”**, muteber tahlile göre olağan bir çoğuldur; aynı ayetteki “mantakkim” bunu gösterir. **Ve burada durun:** onu “Muhammed” için özel ad okumak bir istinbattır, gramerin hükmü değil. Sabit olan şudur: kök bugün de İbranicede durur; çeviriler onu eritir, okuyucu göremez.

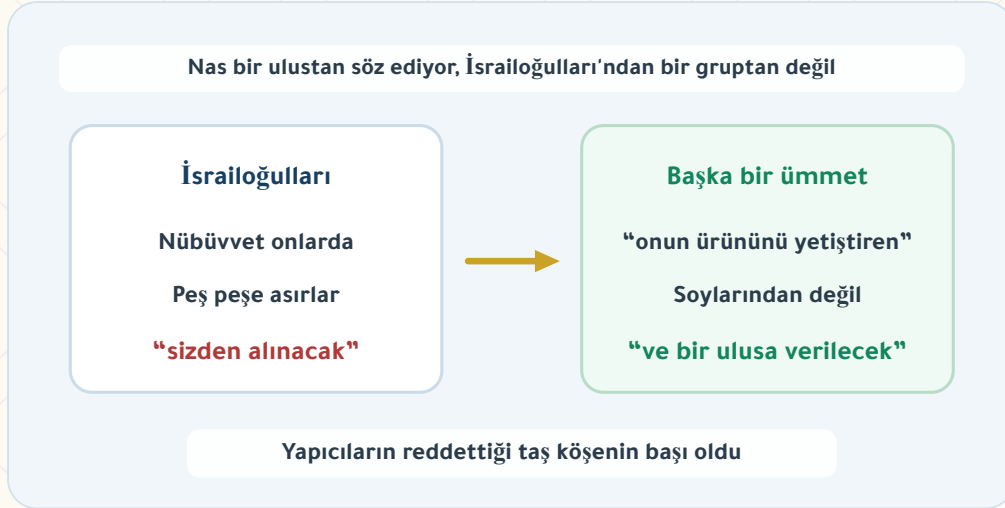
Bu neden kesin bir mucizedir?

Hüccetin yeri, kökün **aslında duruyor ve silinmiş olmamasıdır** — o yalnızca çeviride erimiştir. Bu çok olur: kendi dilinde bir manası bulunan özel adlar çevrilebilir ve ad böylece kaybolur. “Abdullah” adı bir metinde geçse “Allah'ın kulu” diye çevrilirdi ve şahıs ortadan kaybolurdu. Kur'an, onun ﷺ adının onların yanında yazılı olduğunu nakleder: **“Onlar, yanlarındaki Tevrat'ta ve İncil'de yazılı buldukları o ümmî peygambere, Resûl'e uyan kimselerdir”**; ayrıca İsa'nın **“benden sonra gelecek, adı Ahmed olan bir peygamberi”** müjdelediğini bildirir. İşte bu, Kur'an'ın iddiasıdır; bu İbranice kelime ise **onu yaklaştıran bir şahittir** — tek başına meseleyi bitiren bir bürhan değil.

Sizden Alınacak ve Başka Bir Ulusa Verilecek

Bu nedenle size şunu söylüyorum: Allah'ın egemenliği sizden alınacak ve onun ürünlerini yetiştiren bir ulusa verilecek

Matta İncili — 21. bölüm, 43. ayet

Peygamberliğin bir koldan başka bir kola geçişi... bizzat İncil'in nassıyla

Sade sözlerle

Mesih aleyhisselam İsrailoğulları'na şöyle dedi: **Allah'ın mülkü sizden alınacak ve O'nu razı edecek işi yapan başka bir ulusa verilecek.** Yani peygamberlik İsrailoğulları'ndan çıkıp başkalarına geçecektir.

O zaman insanlar ne sanıyordu?

Peygamberlik, Yakup aleyhisselamın soyu olan İsrailoğulları arasında yüzyıllarca kesintisiz sürmüştü: Yusuf, Musa, Harun, Davud, Süleyman, Yeşaya, Yeremya, Hezekiel ve başkaları. Peygamberliğin, kendi nesillerinde korunan ve asla dışına çıkmayan bir hak olduğuna inanıyorlardı. Araplardan bir peygamber gönderilmesini bu yüzden yadırgadılar.

Bilim bugün ne diyor?

Muhammed ﷺ **İsmailoğulları'ndan** gönderildi — yani İbrahim aleyhisselamın soyunun öteki kolundan. Böylece peygamberlik tarihte ilk kez İshakoğulları'ndan İsmailoğulları'na geçti. Onun eliyle, daha önce var olmayan yeni bir ümmet doğdu ve yeryüzünün bütün kıtalarına yayıldı. Kur'an, tam da bu noktada beliren hasede işaret eder: **"Yoksa onlar, Allah'ın lütfundan verdiği şeyler yüzünden insanları kıskanıyorlar mı?"**

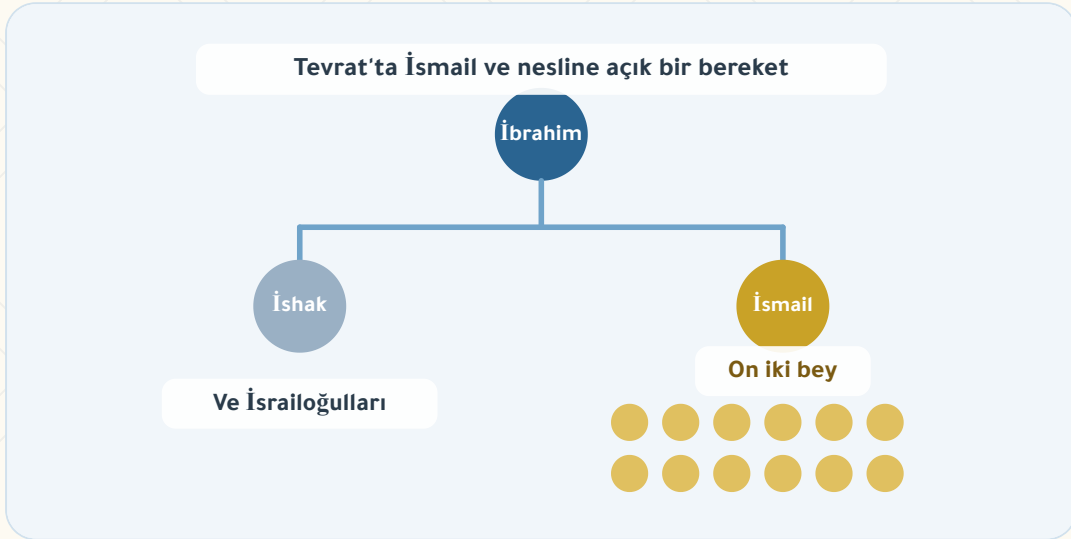
Bu neden kesin bir mucizedir?

Belirleyici olan **"ulus"** kelimesidir. "İçinizden bir gruba verilecek" ya da "salih bir bakiyeye" demedi — **"bir ulusa"** dedi; Yunancada (ethnos) bu **başka bir halk** demektir. Nassın öncesinde, işçileri gönderilen elçileri, sonra da sahibinin oğlunu öldüren bağ meseli vardır; öyle ki bağın ellerinden alınıp başkalarına teslim edilmesini hak ederler. Hemen öncesinde de şu gelir: **"Yapıcıların reddettiği taş, işte köşenin başı oldu"** (42. ayet); sonra hüküm bir illet edatıyla buna bağlanır: "Bu nedenle size şunu söylüyorum..." (43. ayet) — yani bina, reddedilen kolun üzerine kurulacaktır. İsmailoğulları ise peygamberliğin bütün kayıtlarında ihmal edilmiş koldur — ta ki peygamberlerin sonuncusu ondan çıkıncaya dek.

On İki Bey... ve Büyük Bir Ulus

İsmail'e gelince, senin için onu işittim. İşte onu kutsuyorum; onu verimli kılacak ve soyunu çok çok çoğaltacağım. On iki beyin babası olacak ve onu büyük bir ulus yapacağım

Yaratılış — 17. bölüm, 20. ayet

İsmail için bereket, nesil ve büyük bir ulus tespit eden bir nas

Sade sözlerle

Tevrat'ın kendisi, Allah'ın **İsmail'i** kutsadığını, onun sulbünden **on iki bey** çıkacağını ve onu **büyük bir ulus** kılacağını vaat ettiğini zikreder. Demek ki bereket yalnızca İshak'a mahsus değildir.

O zaman insanlar ne sanıyordu?

İsrailoğulları arasında, vaadin tamamının İshak ile onun soyunda olduğu, İsmail ve zürriyetinin ise ahdin dışında kaldığı kanaati yaygındı. Araplar tarafından gelecek herhangi bir peygamberliğin reddi de bunun üzerine bina edildi. Oysa nas, İsmail için müstakil bir bereketi tespit etmekte açıktır.

Bilim bugün ne diyor?

İsmail'in on iki oğlu Yaratılış'ta (25:13-16) adlarıyla anılır ve liste şöyle kapanır: "**Oymaklarına göre on iki bey**" — bunlar bilinen kuzey Arap kabileleridir ve birkaçının adı Asur yazıtlarında geçer. **Büyük ulus** vaadine gelince, o İslam ile gerçekleşti: İsmail'in soyundan çıkan ve yeryüzünün doğusuna da batısına da ulaşan bir ümmet.

Bu neden kesin bir mucizedir?

Nas, Muhammed'in peygamberliğini reddetmekte kullanılan temel hücceti iptal eder. Eğer Tevrat'ın kendisi İsmail için **bir bereket, büyük bir nesil ve büyük bir ulus** tespit ediyorsa, onun kolunu peygamberlikten dışlamanın hiçbir dayanağı yoktur. Ve vaadin sırasına dikkat edin: bereket, sonra verimlilik ve çoğalma, sonra on iki beyle riyaset, sonra "**büyük bir ulus**" — kendisiyle kapatılan gaye budur. Yaratılış (21:21) ayrıca İsmail'in **Paran Çölü'nde** yaşadığını belirtir — Yasa'nın Tekrarı'nın nassında nurun "parladığı" yer tam da orasıdır. Böylece nasslar birbirini doğrular ve birbirine tek bir yönde işaret eder.

Musa Gibi — Meseleyi Bitiren Karşılaştırma

İsrail'de Musa gibi, RAB'bin yüz yüze görüştüğü bir peygamber bir daha çıkmadı.

Yasa'nın Tekrarı — 34. bölüm, 10. ayet

Vasıf	Musa	Muhammed ﷺ
Doğal doğum	✓	✓
Baba ve anne	✓	✓
Eş ve çocuklar	✓	✓
Eksiksiz şariat	✓	✓
Önder ve savaşçı	✓	✓
Kendi sehrinden hicret	✓	✓

"senin gibi" – Tevrat onu İsrailoğulları'ndan saymaz

İkisinde toplanıp üçüncü hiç kimsede toplanmayan yedi vasıf

Sade sözlerle

Tevrat, **Musa gibi** bir peygamber vaat etti. Karşılaştırınca vasıfların Muhammed'de ﷺ toplandığını, başka hiçbir peygamberde toplanmadığını görürüz.

O zaman insanlar ne sanıyordu?

Ehl-i Kitap, "Musa gibi olan peygamber"i beklemeyi sürdürdü ve onun kim olduğunda hiç uzlaşmadı. Bu makam için öne sürülen her İsrailoğulları peygamberinde bir ya da daha çok şart eksiktir: hiçbirinde yeni bir şariat, devlet önderliği ve savaş yoktur.

Bilim bugün ne diyor?

Musa ile Muhammed ﷺ arasındaki benzerlik şunları kapsar: anne babadan olağan bir doğum; evlilik hayatı ve çocuklar; ibadeti, muameleleri, yargıyı ve cezaları düzenleyen **eksiksiz bir şariat**; bir ümmetin önderliği, cihat ve devlet idaresi; zulüm diyarından güç diyarına **bir hicret**; daha hayattayken düşmanlarına karşı zafer; doğal bir ölüm ve toprağa defnediliş. Bütün bunlar Musa'dan sonra başka hiçbir peygamberde bir araya gelmez.

Bu neden kesin bir mucizedir?

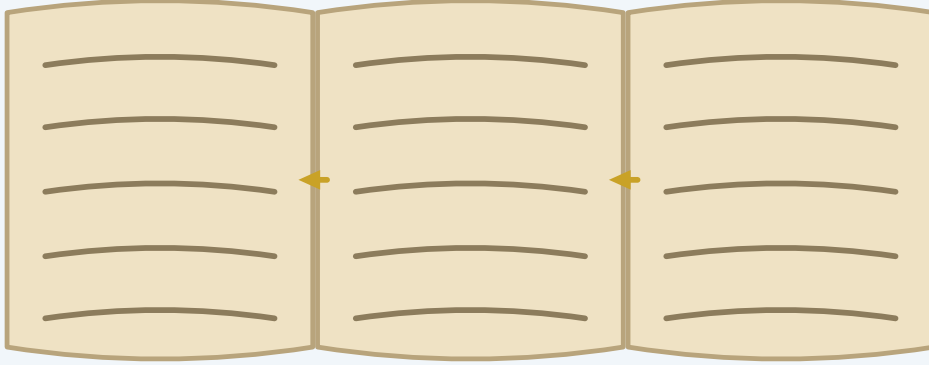
Kapıyı Tevrat'ın kendisi kapatmıştır: **"İsrail'de Musa gibi bir peygamber bir daha çıkmadı."** Bu, vaat edilen peygamberin **İsrailoğullarından olmadığına** dair açık bir şahitliktir; aksi hâlde metin kendisiyle çelişirdi. Buna 18. bölümün 18. ayetindeki **"kardeşleri arasından"** kaydı eklenince sonuç zorunlu olarak çıkar: amcaoğullarından, yani İsmailoğullarından bir peygamber. Yahudiler bunu eskiden anlamışlardı; bu yüzden Kur'an şöyle der: **"Onlar daha önce inkâr edenlere karşı zafer isterlerdi; fakat tanıdıkları şey kendilerine gelince onu inkâr ettiler"** — yani onu bekliyor ve müjdeliyorlardı, ta ki kendi soylarından olmayan biri olarak gelene dek.

Onu Yanlarında Yazılı Bulurlar

Onlar, yanlarındaki Tevrat'ta ve İncil'de yazılı buldukları Resûle, o ümmî peygambere uyan kimselerdir.

A'râf suresi — 157. ayet

Muhafiflerinin kitaplarına havale eden, yalanlamaları için meydan okuyan nas

Tevrat

İncil

Kur'an

Kur'an, yalnız kendisine değil, Ehl-i Kitap'ın elindeki kitaba dayanır

Sade sözlerle

Kur'an açıkça diyor ki Peygamber'in ﷺ vasfı, Ehl-i Kitap'ın elindeki **Tevrat'ta ve İncil'de yazılıdır**. Bu, onlara kitaplarını açıp bakmaları için açık bir meydan okumadır.

O zaman insanlar ne sanıyordu?

Medine'nin, Necran'ın ve Yemen'in Yahudileri ile Hristiyanları kendi kitaplarına sahipti ve onları okuyorlardı; aralarında bu metinlerde uzmanlaşmış âlimler vardı. Yani Peygamber'in ﷺ vasfının kitaplarında bulunduğu iddiası, hiçbir aslı olmasaydı **daha o gün yalanlanabilirdi**.

Bilim bugün ne diyor?

Burada geçen metinler — Yasa'nın Tekrarı 18 ve 33, Habakkuk 3, Yeşaya 21, 29 ve 42, Ezgiler Ezgisi 5, Yuhanna 14 ve 16, Matta 21, Yaratılış 17 ve 21 — **bugün muteber baskıların hepsinde mevcuttur**; her okur kitabı açıp okuyabilir. Ayet, ismin her yerde açıkça anıldığını da iddia etmedi; **"onu bulurlar"** dedi — yani vasfını ve alametlerini bulur, onlarla tanırırlar.

Bu neden kesin bir mucizedir?

Buradaki güç başka türdendir. Kur'an kendisiyle delil getirmiyor; **hasmın kendi kitabına havale ediyor**. Bu, delil türlerinin en cüretlisi ve yalanlanması en kolayıdır — kitaplarını açıp boş olduğunu göstermeleri yeterdi. Buna rağmen âlimlerinden Müslüman olanlar tam da bu sebeple oldu; Medine Yahudilerinin hahamı Abdullah b. Selam gibi. Sonra Kur'an cesaretle daha da ileri gitti: **"Onu, öz oğullarını tanıdıkları gibi tanırırlar"** — böyle bir benzetmeyi ancak emin olan söyler. Bu metinlerin on dört asırdır kitaplarında durması, araştırmacılarca okunup tartışılması, meydan okumanın bugüne dek sürmesidir.